

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΜΠΕΡΤΟ ΡΟΣΣΕΤΤΙ

Η ΑΣΧΗΜΗ

Η Λουίζα Μαγκρίνι δέν ήταν όμορφη, μά ή νεαρή ήλικία της την έκανε συμπαθητική. Είχε πλαστικό σώμα, ήταν γεμάτη ζωή και σε ξεγελούσε με τούς τρόπους της, ώστε ήταν αδύνατο νά προσέξεις την άσχημιά της. Οί φίλοι που σύχναζαν στο σπίτι της τή ζρισκαν μάλιστα χαριτωμένη. Μά ή άτυχη Λουίζα καταλάβαινε πολύ καλά ότι στήριζε όλη τή γοητεία της σε μιά ατύχη. "Έτσι άν την πρόσεχε κανείς λίγο καλύτερα, έχανε άμέσως κάθε ίσα γι' αυτήν κ' ήταν αδύνατο πειά νά την άντικρύση στο πρόσωπο.

Η σεϊκρίνα Μαγκρίνι είχε αλήθεια ένα πρόσωπο πολύ παράδοξο. Ήταν λεπτό, αδύνατο και ζαρωμένο, έτσι άκριώς σαν ένα φρούτο που ώριμασε και ζαρωσε από τον ήλιο πάνω στο δέντρο του. Μά είχε άκόμη και κάτι τρομερότερο. Μόλις την κυττούσε κανείς, άμέσως ένοιωθε κάτι ν' ανακατεύεται μέσα του. Ναι, γιατί νά σάς τó κρύβουμε, ή Λουίζα Μαγκρίνι προκαλούσε τήν άηδία. Κι' αυτό ή δύστυχη τó καταλάβαινε καλά και πληγωνόταν κατάκαρδα. Τό έβλεπε σε κάθε στιγμή κι' όπου κι' άν βρισκόταν... Πόσες φορές αλήθεια στο δρόμο οί κομποί νέοι, ξεγελασμενοι από τó πλαστικό σώμα της δέν τήν κυνήγησαν και δέν της είπαν ένα σωρό τρυφερά λόγια! "Ωστόσο μόλις εκείνη γοητευμένη, γύριζε νά τούς ίδη και νά τούς χαμογελάση, έβλεπε στο πρόσωπό τους νά ζωγραφίζεται ή άπογοήτευσί και νά τó «σκάνε άλά γαλλικά». Μερικοί θυμωμένοι μάλιστα που είχαν χασει άδίκως τόν καιρό τους, τής ρίχνανε μιά πρόστυχη θρισιά κατάμουτρα ή τήν άποκαλούσαν «χελώνα».

Ναι, ή Λουίζα Μαγκρίνι είχε τó αντιπαθητικό πρόσωπο μιάς χελώνας. Η μοίρα της ήθελε φαίνεται νά άστειευθή μαζί της κι' ένώ της είχε χαρίσει ένα σώμα που θά τó ζήλευε ή καλύτερη όμορφία, τής είχε δώσει ένα πρόσωπο αντιπαθητικό. Γιατί, όπως σάς άναφέραμε, ή Λουίζα δέν ήταν άσχημη. Τό πρόσωπό της δέν ήταν παραμορφωμένο, μά δέν είχε έκφρασι κ' ίσως γι' αυτό προκαλούσε τήν άηδία. Πόσες φορές ή δύστυχη δέν είχε κλάψει γι' αυτή τήν άτυχία της. Κάθε θράδυ, τήν ώρα που έκανε τή νυχτερινή τουαλέττα της, στέκονταν μπρός στον καθρέφτη και θαύμαζε γυμνό τó υπέροχο σώμα της και γιά νά παρηγοριέται έκρυβε μ' ένα πέπλο τó πρόσωπό της. Και τότε μεταμορφώνονταν. Γίνονταν μιά σωστή θεά. Κι' αυτό ή καμαριέρα της πολλές φορές όταν τύχαινε νά τήν άντικρύση έτσι, έβγαζε μιά κραυγή θαυμασμού και τής έλεγε:

— Ζινιόρινα, είσατε υπερθολικά όμορφη!

Κ' ή Λουίζα τó ήξερε κι' εκείνη, μά ήταν αδύνατο νά πείση τούς άνδρες νά τήν αγαπήσουν. "Επρεπε νά περπατή... όλόγυμνη, πράγμα που φυσικά δέν μπορούσε νά γίνη! "Έτσι, ύστερ' από άρκετές ανειρηματικές άπογοητεύσεις, ή Μαγκρίνι άπεφάσισε πειά νά μήν ανακατευθή με τόν έρωτα και ν' άφοσιωθή σε φιλανθρωπικά έργα. "Έτσι θά εύρισκε κάπου νά έκδηλώση όλη τήν άγάπη που πλημμύριζε τήν καρδιά της κ' ίσως νά εύρισκε και κάποια παρηγοριά.

Μά τó μαρτύριο της άτυχης Λουίζας, δέν ήταν από εκείνα που σβύνουν άμέσως. "Αν γιά λίγο καιρό κατάφερνε νά ξεχνάη τή ψυχική της μοναξιά, ώστόσο έρχόντουσαν μερι-

κές νύχτες που ό πυρετός φλόγιζε τó κορμί της κ' ή καρδιά της υπέφερε από τήν έγκατάλειψι. Κι' αυτό τó μαρτύριό της γίνονταν αλήθινά άβάσταχτο τήν άνοιξι, τήν έποχή των έρωτευμένων, τότε που άρχιζαν ή «φουσκοδενδριές», που όλοι οί κήποι στολιζόντουσαν μ' όμορφα λουλούδια κι' όλα τά πλάσματα του Θεού γίνονταν πιο συμπαθητικά. Μόνο ή Μαγκρίνι δέν κατάφερνε τίποτα. Ούτε τó μακιγιάρισμα, ούτε ή κρέμες, ούτε ή φροντίδες των Ίνστιτούτων Καλλοίς μπορούσαν νά κρύψουν τήν άσχημιά του προσώπου της, που ξεβάφε με τήν ζέστη από τόν ιδρώτα, όπως ένος παλός τοίχος θαμμένος με νερομπογιά που δέχεται πάνω του μιά δυνατή βροχή! "Υστερα μάλιστα από κάθε τέτοιο πάθημα, γίνονταν πιο άσχημη και ρεζιλευόταν πιο πολύ.

Κ' ή Λουίζα Μαγκρίνι, άπογοητευμένη έκλεισε τó βιβλίο της νεότητός της, ζάρωσε σαν μιά χελώνα στο καθούκι της κι' άφωσιώθηκε στις φιλανθρωπικές της άσχολίες. Σκέπτονταν ότι ήταν φαίνεται μοιραίο αυτό τó πλαστικό σώμα της

νά μη χαρή, τον έρωτα και νά ζαρώση, όπως ζάρωσε και τó πρόσωπό της; Και θυμωνε θυμωνε γιατί δέν είχε γίνει καμπούρα, παράλυτη, κουτσή, γιατί δέν είχε ένα φυσικό ελάττωμα, που νά δικαιολογή ώτ' ή τήν άτυχία της.

Και γιά νά γίνουν μεγαλύτερα άκόμη τά μαρτύριά της, παρουσιάστηκε στή μέση και ό Πάολο. Ποιός ήταν αυτός; "Ένας νέος, πλούσιος και κακομαθημένος, που ήταν φίλος του εξαδέλφου της και που θεωρούσε τó σπίτι τους δικό του. Έρχόταν πάντα άπροσκάλεστος στις πιο άπίθανες ώρες τής ημέρας, ξάπλωνε αναπαυτικά σε μιά πολυθρόνα και διάταζε:

— Λουίζα, κάνε μου έναν καφέ...

— Λουίζα, σερβίρίσέ μου ένα τσαί...

— Λουίζα, φέρε μου ένα τσότηρι νερό...

— Χίλιοι σατανάδες νά πάρουν αυτή τή Λουίζα, έλεγε έννευρισμένη κ' ή ίδια άκόμη από αυτή τήν προτίμησί του. Τι τó κατέβηκε αυτό του τρελλόπαιδου νά με βασανίζει έτσι; Τι θέλει από μένα; Γιατί με κοροϊδεύει; Είνε βέβαιο ότι δέν με συμπαθεί. Θέλει μόνο νά παίξη μαζί μου. "Έτσι γιά νά γελάση και νά περάση τήν ώρα του.

Και νεύριαζε από τó κακό της. Γιά νά τόν έκδικηθή λοι-

πόν του έφτιαχνε χωρίς ζάχαρι τόν καφέ, άφηνε τó τσαί νά γίνεται κατάμαυρο και νά σιφίζη και τó έφερνε χλιαρό νερό από τήν κουζίνα τους. "Ο Πάολο, που φαίνεται ότι είχε καταλάβει αυτές τις έκδικήσεις της, ξεκαρδιζόταν από τó γέλια κι' άπέφευγε νά τήν κυττάξη στο πρόσωπο γιά νά μ' ή προδοθή.

Τότε γιά τή Λουίζα Μαγκρίνι άρχισε ένα νέο όσο και παράδοξο μαρτύριο. Πρόσεξε ότι ό Πάολο Φιόρι όχι μόνο δέν τήν κυττούσε στο πρόσωπο, αλλά κάρφωνε διαρκώς τó βλέμμα του στις όμορφες πλάτες της, στο στήθος της, στο σώμα της και σ' όλες τις πλαστικές γραμμές της. Στην αρχή αυτό τó άδιάκριτο άνδρικό μάτι τήν σκανδάλιζε και τήν έκανε νά κυριεύεται από μιά άνεξήγητη εύχαρίστησι. Νόμιζε ότι έβγαζε τήν τουαλέττα της έμπρός στο σύζυγό της. "Επειτα όμως από λίγο ή ματιές του Πάολο άρχισαν νά γίνωνται

(Η συνέχεια στή σελίδα 56)

— Χίλιοι σατανάδες νά πάρουν αυτή τή Λουίζα! έλεγε ή Μαγκρίνι έννευρισμένη.

Η ΑΣΧΗΜΗ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 36)

πιό φλογερές, πιο επιθετικές, σχεδόν αναιδέις. Δεν τολμούσε, η άτυχη Λουίζα, να κάνει ένα βήμα, δίχως να νοιώσει καρφωμένο πίσω της το βλέμμα του Πάολο Φιόρι. Ήταν μια δολοφονική ματιά που της χτυπούσε την πλάτη και την πλήγωνε σαν ένα έγχειρίδιο, που την έκανε να εξαγρυπνάει κάθε νύχτα μπρός στον καθρέφτη της. Και τότε της ήρθε η ιδέα στο πρόσωπο του Πάολο να έκδικηθη όλους τους άνδρες που την περιφρόνησαν για το ανέκφραστο προσωπό της. Να τον τρελλάνη με την επίδειξι του σώματός της. Έτσι εγκατέλειψε τις σεμνές τουαλέτες κι' άρχισε να ντυνεται τολμηρά κι' όσο ελεύθερα μπορεί να ντυθή μια γυναίκα.

Ο Πάολο, τώρα, ψηνόταν κυριολεκτικώς από ένα παράδοξο αίσθημα, που έκανε το αίμα του να κοχλάζει και να του θολώνει το μυαλό. Άρχισε μάλιστα να λή άσυναρτησίες και όταν αντίκρυζε τη Λουίζα, κιτρινίζε κι' όλο του το αίμα μαζεύοταν στην καρδιά του. Ναι, ο Πάολο έμοιαζε πια σαν τα παιδιά που άρρωσταίνουν γιατί δεν μπορούν ν' υποχτήσουν κάτι που επεθύμησαν πάρα πολύ.

Η Μαγκρίνι όμως, που κατά θάθος ήταν ένα τίμιο και ήθικό κορίτσι, ήρθε μια ώρα που τον λυπήθηκε και γι' αυτό δεν δίστασε να του είπη:

— Σινιόρ Πάολο, μου φαίνεται ότι υποφέρετε πολύ. Δεν θα μπορούσατε, άρα γε, να μου εμπιστευθήτε αυτό το μυστικό σας; Ίσως θα ήταν δυνατόν να σας βοηθήσω και ν' αλαφρώσω τον πόνο σας...

Τότε ο Πάολο κατάλαβε ότι είχε έρθει η κατάλληλη στιγμή και της ώμολόγησε:

— Λουίζα, προσπαθώ να σας αγαπήσω. Τόσο καιρό τώρα ζητάω να βρω μια καλή σύζυγο. Νομίζω ότι τη βρήκα στο πρόσωπό σας.

Η Λουίζα άρχισε να γελάει νευρικά.

— Τι σας έπιασε και θέλετε να με κοροϊδέψετε, του είπε μ' ειλικρίνεια. Έτσι πληρώνεται τη φιλία μας; Δεν ξέρω, νομίζετε, ότι είμαι τόσο άσχημη, τόσο αντιπαθητική, που να μη με θέλη κανείς άνδρας;

— Άκουσε, Λουίζα, συνέχισε ο Πάολο, μπορεί να μην είσαι άγγελος στο πρόσωπο, μα έχεις χρυσή καρδιά. Έπειτα έχεις και ένα υπέροχο σώμα. Κι' αυτά τα δυο τ' αγαπήσα τόσο πολύ, ώστε άδιαφορώ για το πρόσωπό σου.

Και ο Πάολο ζήτησε την Λουίζα από τους γονείς την και την παντρεύτηκε.

Πέρασε ένας χρόνος, κατά τον οποίο η Λουίζα δοκίμασε πράγματι όλες τις χαρές και την ευτυχία της συζυγικής ζωής. Ο Πάολο ήταν αληθινός σκλάβος της και τον κρατούσε διαρκώς κοντά της με το μαστίγωμα των νεύρων του. Ήξερε να του στερή εκείνο που επιθυμούσε και ν' ανανεώνη την αγάπη του για το σώμα της, αυτή την αγάπη που είναι πάντα τόσο εφήμερη. Ωστόσο, αυτός ο παράδοξος γάμος της κι' αυτή η τυφλή άφοσίωσις του Πάολο, έκαναν ένα θαύμα: έδωσαν στην Λουίζα την αίσιοδοξία της και την αγάπη της για τη ζωή. Και το αποτέλεσμα ήταν να της χάρισουν και την όμορφη. Το πρόσωπό της έπαψε να είναι αντιπαθητικό, ζώηρεψε κι' έγινε χαριτωμένο. Μα ο Πάολο ούτε το πρόσεξε καθόλου. Εκείνος έξακολουθούσε να την αγαπά με τον ίδιο παθολογικό έρωτα.

Μα τώρα η Λουίζα δεν φοβόταν πια να τον χάσει. Αφού είχε γίνη όμορφη, μόλις τη θάρυόταν, θα τον έκανε να ζηλέψη, θα τον έκανε να συρθή πάλι στα πόδια της. Η Λουίζα είχε την πείρα της ζωής. Κ' ήξερε ότι στον έρωτα κερδίζει πάντα εκείνος που παίζει όταν έχει μάθει τις αδυναμίες του αντιπάλου του. Κ' η Μαγκρίνι ήξερε τόσο καλά τον άνδρα της, ώστε τον είχε υποτάξει στη γοητεία των θεληγέτρων της. Η Λουίζα ήταν ένα δώρο του Διαβόλου στη γη: ένα πάθος!

ΑΛΜ.: ΕΡΓΙΟ ΡΟΣΣΕΤΤΙ

Από τής 20ης Σ)βρίου π. έ. ήρχισε λειτουργούσα μοναδική ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ Γυναικείων Φορεμάτων υπό την διεύθυνσιν τής διαπρεπούς καλλιτέχνιδος μοδίστας κ. ΧΡΗΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ.— Σύνταγμα, Μητροπόλεως 14 Α — ΑΘΗΝΑΙ.

ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΟΤΗΤΕΣ

ΜΑΚΑΒΡΙΑ ΣΤΟΛΙΔΙΑ

(Κολλιέ, βραχιόλια, κομπολόγια από ανθρώπινα δόντια και μάτια)

Υπάρχουν, όπως θα ξέρετε, πολλοί άνθρωποι, οι οποίοι έχουν την εκκεντρικότητα να χρησιμοποιούν ως κοσμήματα τα λείψανα των νεκρών.

Πρό όλίγων χρόνων ένας κοσμηματοπώλης των Παρισίων είχε εκθέσει στις βιτρίνες του καταστήματός του προς πώλησιν μερικά κολλιέ και μπρασελέ, ή χάντρες των οποίων ήτανε κατά το ήμισυ... ανθρώπινα δόντια και κατά το άλλο ήμισυ από μαργαριτάρια. Είπε περιττόν να προσθέσουμε ότι τα κοσμήματα αυτά έπωλήθησαν άμέσως και σε τιμές μάλιστα υπέρογκες, όσο δεν θα έπωλούντο αν όλόκληρες ή χάντρες ήτανε μαργαριταρένιες.

Ο κοσμηματοπώλης εκείνος ίσχυριζότανε ότι τα δόντια, τα οποία είχε επεξεργασθή και τα είχε μεταβάλει σε χάντρες, του τα είχε δώσει ένας νεκροθάπτης, ο οποίος τα είχε βγάλει από το στόμα δύο ωραίων νεαρών γυναικών που τις είχε θάψει τις τελευταίες μέρες.

Κάτι παρόμοιο συνέβη και στο Σικάγο, σε μια κοσμική συγκέντρωσι.

Ένας νεαρός χορευτής κρατούσε στο χέρι του ένα κομπολόγι και το έδειχνε μ' ένθουσιασμό σε μιάν όμήγυρι από άνδρες και γυναίκες. Εκ πρώτης όψεως το κομπολόγι εκείνο φαινότανε ότι άποτελείτο από πολύτιμες πέτρες εκτάκτου λαμπρότητος και ωραιότητος. Πραγματικώς όμως ή χάντρες εκείνες δεν ήτανε παρά... ανθρώπινα μάτια κατεργασμένα με θαυμασία τέχνη. Τα μάτια εκείνα ανήκαν στους ίθαγενείς της Περούβιας, οι οποίοι έχουν ως έθιμον να μην ένταφιάζουν τους νεκρούς των. Γι' αυτό και η ίεροσουλία επί των πτωμάτων είναι όχι μόνον συνήθης αλλά και εύκολη.

Ίδιως τό... βγάλσιμο των ματιών γίνεται χωρίς καμιά διαδικασία. Πολλοί έμποροι κοσμημάτων μεταβαίνουν σ' αυτή τη χώρα όπου προμηθεύονται τα μακάβρια αυτά κοσμήματα και τα φέρνουν στις πολυτιμότερες χώρες προς ίκανοποίησιν της συγχρόνου ιδιοτροπίας!

Σάκκες και βαλίτσες πάλι, κατασκευασμένες με ανθρώπινο δέρμα, μπορούν να βρεθούν σε πολλά μέρη του κόσμου. Στο Λονδίνον έπουλήθηκε τον περασμένο χρόνο μια παρομοία σάκκα αντί 10.000 φράγκων.

Στην Καλιφορνία, τέλος, ένας πλούσιος γαιοκτήμων έχει στην κατοχή του μια σέλλα, ή οποία είναι κατασκευασμένη από το δέρμα ενός μαύρου ο οποίος είχε λιτσαριστή.

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΜΙΑ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΣ ΜΗΧΑΝΗ

Στην Αμερική, ο καθηγητής Άλμπετ Χάιμαν έχει επινοήσει και κατασκευάσει μια μηχανή, ή οποία διοχετεύει στην καρδιά ήλεκτρικό ρεύμα και την κάμνει να ξαναρχίζει τους παλμούς της όταν σταματήσει.

Με την μέθοδό του αυτή κατώρθωσε ν' αναστήση για δυο είκοσιτετράωρα έναν έκατομμυριούχο τής Νέας Υόρκης, δυο ώρες μετά τον φυσικό του θάνατο!

Ο πελάτης του αυτός — όπως άφηγείται ο δόκτωρ Χάιμαν — υπέφερε από ένα χρόνιο καρδιακό νόσημα, όταν δε ένοιωσε να πλησιάζη το τέλος του, παρακάλεσε τον γιατρό του να παρατείνη τη ζωή του έστω και μια ώρα, γιατί περίμενε τον γιό του άεροπορικώς από τον Άγιο Φραγκίσκο... Δεν πρόφθασε όμως να συνεχίση κι' έμεινε άναίσθητος. Η καρδιά του έπαψε να χτυπά. Ήταν νεκρός!

Άμέσως τότε ο καθηγητής Χάιμαν χρησιμοποίησε την «καρδιοπαλμική» μηχανή του. Βύθισε την ήλεκτρική θελόνα της στην καρδιά του νεκρού, ή οποία σε λίγο άρχισε να λειτουργή.

Σε 15 λεπτά ο νεκρός είχε επανέλθει στη ζωή. Την άλλη μέρα κατέφθασε ο γιός του και τον βρήκε με την ήλεκτρική θελόνα βυθισμένη στην καρδιά, ζωντανόν όμως και σε κατάστασι τελείας πνευματικής διαυγείας.

Έτσι ο νεκραναστημένος κανόνισε τις δουλειές του και... ξαναπέθανε ήσυχος το θράδυ της δευτέρας ημέρας τής νεκραναστάσεώς του.